

Babilada rondo

... okazos je la 19-a, vendrede
la 7-an de decembro.

FONDUO

ĉe Francisko

Ch. de la Vallombreuse 14
076 411 14 55

Ŝaradaj respondoj

Lud' por turniro estas la unua,
Sukulenta planto estas la dua.
Se vi ĉion kune metos ...
kiel lupu vi aspektos

(ŝak'-alo') ŜAKALO

Dormolok' estas la unua,
Tempo-spac' - je la dua
Kaj la tria - zigurato.
Mia tuto estas arto
Pri la prozo kaj versaĵo

(lit'-era'-turo) LITERATURO

Ĉu vi povas elekti la ĝustan difinon por ĉiu sekvanta vorto?

1) feĉo - 2) fraĵo - 3) frandi -
4) glimo - 5) grio - 6) hardi -
7) rapiro - 8) sukceso - 9) ŝamo -
10) tombako

a) Manĝi nur pro plezuro, ne pro
malsato - b) Maiza aŭ avena greno,
muelita en grandajn erojn -
c) Fortigi ies karakteron -
ĉ) Biera sedimento - d) Ovoj de
fiŝoj kaj ranoj - e) Delikata ledo
de ĉamo - f) Malnova spado, uzata
en dueloj - g) Silikata mineralo
kun metaleca brilo - ĝ) Alojjo
havanta oran koloron, uzata por
malkaraj juveloj - h) Fosilia rezino
por buŝaĵoj de pipoj au
artefaritaj perloj.

Laŭzana Esperanto - Societo

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22
+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Bühlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte
Blanc Maillard * 079 393 32 63 - Sekr.: Francisko Randin *
076 411 14 55 - Kasisto.: Knud Sunier 021 961 38 56

Informilo

Decembro 2012 - n° 10

Sabate, la 15-an de decembro ZAMENHOFA FESTO

en la *Maison de Quartier Sous-Gare*

Avenue Édouard Dapples 50, 1006 Lausanne

je la 10^a30: filmo *IK en Sicilio* kaj je la 11^a30: aperitivo

Ĉiu alportos ion nur por unu persono: trinkaĵo - vino - manĝaĵo -
deserto - ktp. Se problemas telefonu al 076 411 14 55

*** Feliĉan jaron 2013 ***

Lunde la 7-an de januaro

Decidota

Lunde la 4-an de februaro

Ĝenerala Asembleo

Lunde la 4-an de marto

Decidota

Lunde la 1-an de aprilo

Decidota

Lunde la 6-an de majo

Decidota

Laŭzana Esperanto - Societo

LA RESANIGO

(13-a teksto el *Vere aŭ Fantazie* de Claude Piron)

La urbeto estis belega sub la suno. Malproksime, la suproj de la alta montaro brilis, blankaj pro neĝo. Sed kie ni sidis, la verdaĵoj montriĝis plej printempaj, kaj la penso, ke tie supre povas esti malvarme, eĉ ne prezentigis al ni. Jes, de sur tiu altaĵo, kie ni sidis, ni havis larĝan vidon al la malnovaj domoj, al la mallarĝaj stratoj, al la tuta dormema urbeto, kaj tiun vidon mi ĝuis. Beleco ĉiam forte tuŝas mian koron.

La sono, kiun subite eligis mia kunulo, estis kvazaŭ dolora, kaj mi streĉe ekrigardis lin. Li estis mezjuna indiano, ne tre parolema, kiel multaj el tiuj indianoj en la Ameriko, kiun ni nomas latina, kvankam ĉi-lande la latineco ne estis tre videbla, se ĝi entute ekzistis. Inter la moviĝemaj, rapidvortaj, ridemaj italoj, kiujn mi konis - kaj al kiuj min pensigis, eble malprave, la vorto "latina" - kaj ĉi tiu malrapida, silenta, serioza popolo mi ne vidis multon komunan.

"Ĉu vi sentas vin bone?" mi demandis. "Ĉu io doloras al vi?"

Lia vizaĝo esprimis teruran doloron, doloron tiel fortan - mi pensis - ke li eĉ ne povis aŭdi miajn vortojn.

"La indianoj povas travivi terurajn dolorojn sen esprimi ion ajn," antaŭe diris al mi blanka loĝanto de la ĉefurbo. "Ili restas senmovaj, senesprimaj, eĉ kiam ili ege suferas." Eble. Mi ne rajtus tion preparoli, kun tiom malmulte da sperto ĉi-lande. Sed jam plurfoje mi rimarkis, ke inter tio, kion diras la homoj en la ĉefurbo, kaj la vera vivo vilaĝa ekzistas konsiderinda diferenco.

"Kio okazas al vi?" mi plu demandis. "Vi aspektas, kvazaŭ vi ege suferus."

Li rigardis min kun tia dolora esprimo, ke mi eksentis profundan kompaton al li. Sed kompto neniam helpas, ĝi eĉ ofte estas iom supereca sento, kaj mi bedaŭris tiun mian naturan reagon.

Neniakoste mi akceptus, ke li sentu sin malsupera.

Liaj okuloj tenis la miajn en tiel prema rigardo, ili tiel forte petegis pri helpo, ke mi sentis egan malkomforton. Iu, tre profunde en li, vokis min kvazaŭ per forta kria voĉo, sed tiu voĉo estis silenta, kaj la voko esprimiĝis nur per la rekta rigardo de la nigraj okuloj, per la nehome dolora vizaĝo.

Mi prenis lian manon, tenis ĝin en mia, metante en miajn movetojn kiel eble plej multe da amikeco. Ŝajnis, ke la doloro iomete malpliĝas.

"Ĉu vi povas diri ion nun? Ĉu vi povas klarigi?"

"Dankon," li nur diris komence. Sed lia stato pliboniĝis, ĉar rideto - mallarĝa, certe, sed tamen vera - subite formiĝis.

"Vi timas, ĉu ne?" li diris. "Vi volus helpi, kaj ne scias, kion fari. Vi sentas kompaton. Kaj via senhelpeco ĝenas vin."

Mi miris, kiel ĝuste li komprenis miajn sentojn.

"Vi tute pravas," mi respondis. "Mi volus helpi, sed ne scias kiel, kaj tio ĝenas min."

"Vi blankuloj ĉiam volas fari ion. Agi. Batali. Superi. Vi neniam lasas la aferojn fariĝi mem. Vi ne scias meti vin en la manojn de Dio. Kaj pro tio vi multege suferas."

Mi ne sciis, kion respondi, kaj restis silenta.

"Ne zorgu," li post momento diris. "Mi scias. Estas ĉiufoje simile. Jen nun ĝi malaperas."

"Kio?"

"La malbono."

"Kion vi volas diri?"

"Vi venis ĉi tien por studi la indianan arton sanigi, ĉu ne? Nu, vi ĉeestis sanigadon." Li profunde spiris plurfoje, tre malrapide, kaj plu diris:

"Jes, jes, mi venigis ĝin al mi, kaj nun mi ĝin eligas, iom post iom. Ni atendu ankoraŭ iomete, ĉar mi estas tro malforta por iri tien tuj."

(daŭrigota)